

La pobra viuda no pot fer altra cosa que pressionar. Diumenge XXIX de durant l'any

Dv, 14/10/2016 per Josep Lluell
[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XXIX de durant l'any. Cicle C.
Barcelona 16 d'octubre de 2016.

La paràbola és breu i s'entén més que bé.
Ocupen l'escena dos personatges que viuen a la mateixa ciutat.
Per un costat, un jutge al que li falten dues actituds considerades bàsiques a Israel per a ser humà:
"No tem Déu ni li importen les persones." Avui, són molts i moltes els que viuen així.
És un home sord a la veu de Déu, indiferent a la sufrença dels oprimits i desvalguts.
Un cas extrem de pocavergonya judicial.

I, per l'altra banda, una viuda que és una dona sola, privada d'un bon espòs que la defensi i protegeixi
-no té cap suport social
-malviu indefensa del tot
-i totalment desemparada.

En la tradició bíblica aquestes viudes junt amb els orfes i els estrangers eren el símbol de les persones més indefenses i més desprotegides. Eren els més pobres entre els pobres.
La pobra viuda no pot fer altra cosa que pressionar, moure's, reclamar els seus drets sense resignar-se als abusos del seu poderós adversari, el jutge pocavergonya.
Tota la seva vida es converteix en un crit: Feu-me justícia!
Durant un temps llarg, el jutge no reacciona, no es deixa commoure, no vol atendre aquell crit incessant.

Després, reflexiona i decideix actuar:
-Actua no per compassió ni per justícia.
-Actua per estalviar-se molèsties.
Si un jutge tan mesquí, tan pocavergonya i tan egoista acaba fent justícia a la viuda pobra i desemparada, Déu, que és un Pare compassiu, atent als més indefensos, ¿no farà justícia als seus elegits que el criden de nit i de dia?

La paràbola expressa un missatge de confiança
-els pobres no estan abandonats a la seva mala sort
-Déu no és sord als seus crits
-l'esperança resta oberta
-la seva intervenció final és segura. Però... no tarda massa?

D'aquí la pregunta inquietant de l'evangeli
-hem de confiar
-hem d'invocar Déu sense desanimar-nos

-hem de cridar que faci justícia als que ningú els defensa
Però, quan vingui el Fill de l'Home, ¿trobarà aquesta fe a la terra?

Cridem Déu pels pobres o pel nostre propi jo egoista?
¿Ressona en la nostra litúrgia el clamor dels que no tenen res
o bé només pensem en nosaltres mateixos, en les nostres egoistes conveniències?
Si fos així, no seríem ni cristians ni germans ni humans.
Què seríem?
Uns podrits egoistes.